

(Collett, Peder Nikolay)

En deilig og fornøielig Bise
om

Peder Nikolay Colletts

Reise til Paris,

forfulgt af mange Venners hjertelige Ønske, fordi han
forglemte udi sin Skyndsomhed at lade adskillige Dokumenter
blive tilbage.

Jeg skulde vel have et Motto her
Af Bibelen tænker jeg. Amen!
„See, hvor godt og listigt det er,
At Brødre bue enige sammen!“

Mell.: Iqvel, iqvel, og siden saa sover vi vel ic.

„Jeg synger om en Mand
Hvis Tale og Bedrifter
Bor villig tegnes an
I alle Jordens Skrifter.“

∴ En Mand ∴

En sjelden Pryd for vort Land.

Han var just ikke Lærd,
Og heller ikke Kriger,
Men at han lidt var værd,
Man fatter naar jeg siger,

∴ At han ∴

Var Inkassator af Stand.

Af dette noble Slags
Forretningsmænd var Næven;

Thi det er nutildags
En Mode næsten bleven

∴ At faae ∴

Saa længe det bare vil gaae.

I toende lange Aar
Han havde spekuleret

Paa Retirade, naar
Han bare fik formeret

∴ Sit Bo ∴

For Siden at leve i Ro.

Han havde længe tænkt
At reise ud af Landet,

Naar Andres Bank var sprængt;
Thi det er saa forbandet

∴ Forslidt ∴

Og simpelt at gaae Fallit.

Saa satte han afsted
Med sine Dokumenter

Og tog paa Veien med

V box 36:1071

En Kapital og Renter
:: Thi lyndt ::
Det gaaer, naar man ei har Mynt.

Han var af Byen kied,
Dg satte alt sit Sind til
At komme blot assied
Dg lidt sig mere, indtil
:: Han kom ::

Til London, Paris eller Rom,

Det var dog noget drott
Dg ilde gjort, jeg tænker,
Thi han var elsket høit
Af Zomfruener og Enter,
:: Dg Ven ::

Han var fast med Præstemand,

En Ven, hvis Pung blev tynd,
Da Manden tog til Vene,
Han syntes, det var Synd,
At Fyren reiste ene;
:: Dg saa ::

Han lod ham følge faae.

Maaskee, saa tænkte han
Han handle vil umyndigt,
Naar han seer fremmed Land,
Dg derfor var det syndigt,
:: At la'e ::

Alene ham herfra, la'e.

Thi Benner følges bør,
I Glæden som i Røden,
Dg ei de slippes bør,
Om det gik ind i Døden.
:: Jamen ::

Skal han see, at han har en Ven

Den Anden (der var klog
Dg rigtig spekuleret)
Blev lei og syntes dog
At det var saa generet
:: At ha'e ::

Et følge paa Veien herfra,

Det var just ei gemyt-
ligt, det kan man ei nægte,
Men han var lidt forknøt,
Dg holdt ei af at smægte;
:: Dg klog ::

Han var, det nægtes ei dog.

Han Haererne sit smuurt
En to, tre Dage forend
Hans æble Ven sit spurgt
At han var alt paa Døren.
:: At Sligt ::

Ham ærgred, er rimeligt.

Derfor i Hu og Hast,
Han samlede sine Kræfter,
Dg uden No og Rast
Han fulgte stadigt efter;
:: Men ei ::

Var Fyren at naae just grei.

I hver en Egn og Trakt
Han satte ham i Knekte;
Det var en morsom Sagt,
Skønt ei for den, det gjaldte;
:: Thi han ::

Han loe ei, den stakkels Mand.

Han uden No og Rast
Løb saa gesvindt, omtrentligt
Som Schleswig-Holstein sidst,
Da det blev lidt vertentligt
:: Dg but ::

Modtaget af Danstens Krudt.

Han som en Pest, der er ram,
Før over Sund og Bælte,
Dg heldigvis for ham
Dg Flen til at smelte;
:: Hans Ven ::

Ei kunde naae ham igjen.

Til Brüssel snart han kom;
Dg vilde bare hente
En liden Myntfort, som
Han havde der ivente;
:: Men pyt ::

Nu kommer der noget Nyt.

En Ting, (opfunden af
En Djaevil) der kan rende,
Som kaldes Telegraf,
Blev Marsag til hans Ende,
:: Saa kan ::

I Verden det gaae en Mand.

Thi her! ved Hjælp af den,
Man saae, hvor høit man længtes
Efter sin Stat igjen,
Forinden at den krænktes;
:: Thi han ::

Var agtet saa høit, den Mand!

Saa sa'e man til ham: Stop!
Nu kommer du ei længer; —
Det gyste i hans Krop,
Dg lettede hans Penger.
:: Men nei ::

Han kommer dog ingen Vei.

Men om en liden Stund
Et Haab hans Frygt fortrænger;
Der var ei heller Grund
For ham at vente længer.

:: En Nat ::
 Han reisfe affed med sin Stat.
 Han reisfe til Paris
 (For der er luunt at være)
 Dg ret paa Stormands Viis
 Han vilde nu flankere.
 :: Men see ::
 Her blev han til Spot og Spee.
 Han vilde netop ta'e
 Sig Ro, da kom der tvende
 Galante Mænd, som sa'e:
 „Måaske at det tør hende,
 :: At De ::
 Vil her have frit Logis.“
 Naturligt sa'e han: „Tak!
 De ere saa galante!
 Til saadan høflig Snaf
 Vi ere ei hjemme vandte.
 :: Ja, kom ::
 Jeg reiser dog ei til Rom.
 Et Kammer fik han saa,
 — Han blev lidt flau i Stinde,
 Thi Meublerne var' saa,
 Dg der var qvalmt derinde,
 :: Dg trangt; ::
 Nu tog det paa at gaae vrangt.
 Han sad der vel en Dag
 Dg tænkte paa sin Færd.
 Saa hjalp han op sin Sag
 Ved at gaae ud af Verden
 :: Godnat ::
 Man slap forat faae ham fat.
 Nu bli'r der sørget broit
 Af alle Folk, jeg tænker,
 Thi han var elsket høit
 Af Jomfruer og Enter,
 :: Dg Ven ::
 Han var selv med Præstemænd.
 Moralen, han os gav,
 Er ganske simpelt denne:
 Saalænge Telegraf=
 Indretninger kan rende,
 :: Man ei ::
 Med Nynt maa løbe sin Ve.

Efterkrift.

Jeg skulde vel ha'e en Ende her
 Isten af Bibelen; Amen!
 „See, hvor godt og lifligt det er,
 At Brødre boe enige sammen!“